

klar. Övre delen av 17—19 **ain** har skadats. 21 **e** är tydligt stunget. 23 **o** är säkert. 29 **k** är icke stunget. Nedre delen av **bst** i 34 **r** är förstörd.

Bureus (Fa 6): ... **usi lit raisa stain peno at ufek faþur sin**. — Rhezelius (Fa 6): ... **sg · let · reisa · stein · peno · at umak · faþur ...** — Aschaneus (Fb 18): ... **sg · let · reisa · stain · peno · at umak · faþur ...** — Hadorph och Leitz (B 348): **olbusi : let raisa · stana peno · at · ufak faþur sin**.

Det är anmärkningsvärt, att de äldre läsningarna sakna inskriftens första runor, vilket tyder på att de redan ha varit svårlästa eller förstörda. Aschaneus säger uttryckligen, att »deest principium nominis». Namnet 1—6 **olbusi** måste därför betraktas som synnerligen tvivelaktigt.

Om namnet *Ofæigr* se U 2.

672. Rölunda, Häggeby sn.

Pl. 34.

Litteratur: B 348, L 58. J. Bureus, Fa 6 s. 63 n:r 81 (Bureus' egen uppteckning), s. 181 n:r 80 (Rhezelius), Fa 5 n:r 218; M. Aschaneus, Fb 18 s. 253; Ransakningarna 1667—84; J. Peringskiöld, Monumenta 2, bl. 205; R. Dybeck, Reseberättelse 1867, 1868; UFT h. 1 (1871), s. 56; Handlingar i ATA 1943.

Äldre avbildningar: Aschaneus, teckning; J. Leitz och J. Hadorph, träsnitt (i Peringskiölds Monumenta och B 348).

Runstenen står på en stor gravhög 80 m. Ö om Rölunda mangårdsbyggnad, 25 m. V om vägen Rölunda—Häggeby kyrka.

Stenen fanns enligt Bureus »Vidh Rölunda vidh Varpesund ther Konunga Griffterna [äre]» (Fa 6), vid Rölunda »hos Konunga griffterna» (Fa 5), enligt Rhezelius (Fa 6) »I samma Giärde wid dän andre» (näml. U 671). Aschaneus: »ähn i samma giärde på löten, 10 stegh ifrå dän förre [U 671], på dän g. allmänna vägen. Svartblå sten. Versus occidentem ... NB. wid samma rölunda By äre 4 märkelige högar, väll höga och trinda, Synes långt, af ijdell sand ihopsamkade. Nota. Vti en dere är nu i åhr 632 gräfuen en Tegell grop, af en Monuments förstörare.» Stenen har sålunda stått i Rölunda södra gårde, 10 steg från U 671 och ej långt från gravhögarna. — Också i Peringskiölds *Monumenta* finnes anteckningen om U 672, att den står »wid konungahögarne» (B 348 och L 58: »Rölunda»). — Stenen var länge försvunnen. I sin reseberättelse 1868 omtalar Dybeck, att den nyligen blivit återfunnen i jorden och rest. UFT h. 1 (1871): »Stenen upprest på en ättehögr invid Rölunda by vid den väg, som leder till Sko socken.» Den nitiske fornminnesvännen frih. H. H. von Essen på Arnö hade restaurerat den stora gravhögen vid Rölunda och i samband därmed flyttat den återfunna runstenen upp på gravhögens topp.

Mörkgrå, finkornig gnejs. Höjd 1,32 m., största bredd 0,50 m. Endast högra delen av runstenen finnes bevarad. Dess ristning påminner i sin ornamentik om U 665. Även huggningen är densamma, med djupa, breda och tilljämnade linjer. De båda ristningarna äro säkert utförda av samme ristare.

21—47838. *Upplands runinskrifter*.

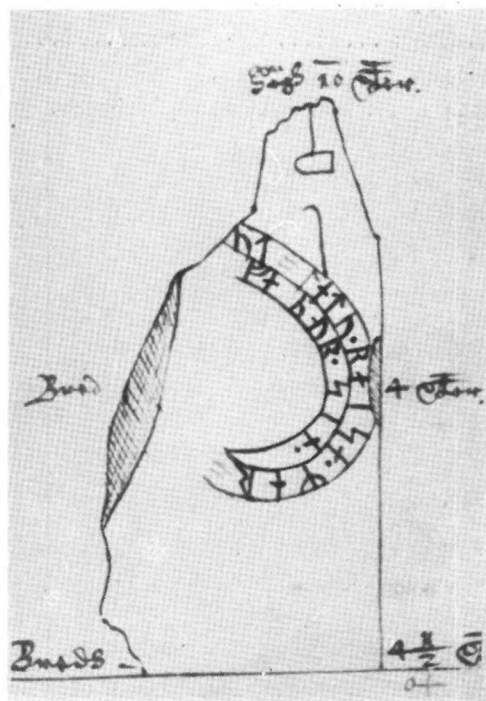

Fig. 98. U 672. Rölunda, Häggeby sn.
Efter teckning av Aschaneus.

Inskrift:

... **ut** ... **letu** · **raisa** · **mer** ... **f** ... **pur** · **sin** ·

... *letu ræisa mæ[rki]* ... [*fæ*]ður *sinn*.

»... läto resa märke ... sin fader.»

Till läsningen: 1 **u** är tydligt. Av 2 **t** saknas toppen och h. bst. Av 3 **l** finnes endast bst i behåll. Mellan 2 **t** och 3 **l** har funnits plats för en runa, sannolikt **r**. 4 **e** har en djup, bred prick. Detsamma gäller om 13 **e**. Av 15 **f** finnas endast bst, men dessa äro tydliga. Mellan 15 **f** och 16 **p** finnes plats för 2 eller 3 runor. 15 **f** har sålunda sannolikt varit sista runan i ett namn (i ack.), **ulf**, **olaf** e. d. Huruvida de förstörda runorna efter 15 **f** ha varit **fa** eller **bro**-, kan icke avgöras. Det förra förefaller sannolikast. Den stora avflagringen, som gått fram över båda runslingorna, begränsas i den nedre slingan åt vänster av en rak kant, som möjligen kan ha varit hst i en runa. Denna måste i så fall ha varit **f**. För ett **bro** (eller **bru**) räcker utrymmet icke till. Bst i 16 **p** sitter mycket lågt och liknar en svagt böjd **n**-bistav. Ovanför den kan ingen huggning spåras.

Bureus (Fa 6): ... **ut** ... **itu** · **raisa** mer ... **f** ... **pur** · **sin** ·. — Rhezelius (Fa 6): ... **ut** ... **latu** · **raisa** · mer ... **fa** · **ur** · **sin** ·. — Aschaneus (F b 18): ... **ut** ... **letu** · **raisa** · mer ... **fa** · **ur** · **sin** ·. — Hadorph och Leitz (B 348): ... **ut** ... **etu** · **raisa** mer ... **f** ... **pur** · **sin** ·. Det är tydligt, att stenen redan på 1600-talet befann sig i samma skadade tillstånd som nu. De äldre läsningarna ge ingenting utöver vad man ännu kan iakttaga på stenen.

673. Rölunda, Häggeby sn.

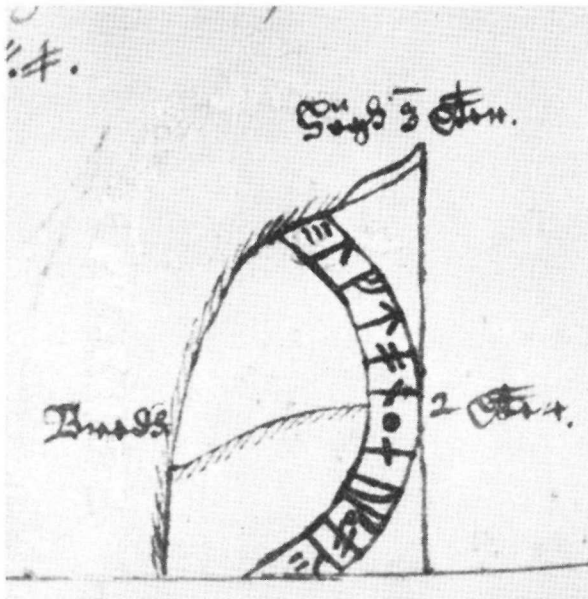

Fig. 99. U 673. Rölunda, Häggeby sn.
Efter teckning av Aschaneus.

Litteratur: J. Bureus, Fa 6 s. 63 n:r 81 b (Bureus' egen uppteckning), s. 180 n:r 79 (Rhezelius), Fa 5 n:r 217; M. Aschaneus, F b 18 s. 250; J. Peringskiöld, Monumenta 2, bl. 205.

Avbildning: Aschaneus, teckning.

Ett fragment av en runsten fanns på 1600-talet i en av gårdarna vid Rölunda. Det är numera förkommet.

M. Aschaneus, som har lämnat en teckning av stenen, har följande uppgifter (F b 18): »Ähn — vthi Matz Mikelssons gård i rödlunda, vid förstugu dören, ett stycket aff en R. 4. rätt blå steenslag. Stylo puro, tribus tantum verbis nobis lapis relictus.» Bureus: »än ett stykke af enom steen, der bredhe vidh [d. v. s. nära U 672]» (Fa 6), »I andra gården et stycke» (Fa 5). Rhezelius (Fa 6): »I Ander gården i Rödlunda.» Fragmentet har tydligen icke påträffats av Hadorph, då han besökte Rölunda och lät avteckna runstenarna U 670—672. Peringskiöld citerar in-